

[Svend Jørgensen.]

mig aldeles overbevist om, at tallet er højere endnu for 1950, og at det også vil stige for 1951, såfremt der ikke nu foretages ændringer i loven. Når man nu ved det, virker det næsten endnu mere overraskende at høre, at der ikke desto mindre stadig er 500 sygekasser, som ikke yder deres medlemmer tilskud til medicin udover den omtalte livsvigtige medicin, som alle kasser skal yde mod fuld statsrefusion. Der er adskilligt, der tyder på, at der er et og andet, som bør rettes ved disse bestemmelser, og det er vi fra mit partis side ikke uvillige til at medvirke til.

Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder — som det ærede medlem hr. Krogh før —, blot lige fastslå, at lovforslaget indeholder på een gang en begrænsning og en udvidelse af sygekassernes adgang til medicinydelse til medlemmerne. Området, hvortil der kan ydes tilskud, begrænses, idet den højtærede arbejds- og socialminister fremtidig fastsætter de nærmere regler for, hvilke sygdomstilstande og hvilke arter af medicin der skal omfattes af bestemmelsen, og til gengæld skal alle kasser fremtidig efter forslaget yde $\frac{3}{4}$ af udgifterne til såkaldt betydningsfuld medicin, altså ligesom de hidtil har været pligtige at yde til livsvigtig medicin.

Vi finder det ønskeligt, at der nu indføres ensartede regler for sygekassernes medicinydelser, så meget mere som det må formodes, at kassernes årlige udgift på dette område samtidig nedbringes med en halv snes mill. kr. — det formoder man i hvert fald i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg er dog ikke absolut overbevist om, at denne beregning vil holde stik, og jeg har også bemærket mig, at den højtærede minister har taget et vist forbehold med hensyn til dette beløb. Det er imidlertid givet, at en sådan nyordning vil medføre besparelser. Ordningen vil derfor i sin helhed efter min opfattelse være til gavn for sygekasserne og for kommunerne, som jo almindeligvis yder deres alders- og invaliderentnydere hjælp til den del af medicinen, som sygekasserne ikke betaler. Det må ligeledes hilses med glæde, at man ved den foreslåede nyordning opnår at skabe nogenlunde ensartede regler for sygekassemedlemmernes adgang til at få hjælp til medicin, i hvert fald med hensyn til den mere betydningsfulde medicin, og i så henseende har det unægteligt været kedeligt at bemærke, hvordan reglerne har skiftet fra den ene kasse til den anden.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Søren Olesen: Ved det foreliggende lovforslag om medicinydelse er det frie område jo indskrænket, medens det lovfæstede område er noget udvidet. Jeg kan udtale min tilfredshed med, at man har indskrænket det frie område. Før var det jo sådan, at præparater, som kunne købes i fri handel, som man siger, også kunne ordineres af lægen, og når en patient fik et præparat ordineret af lægen, kunne han få refusion, men det kunne han ikke, når han selv købte det. Man kan ikke bebrejde lægerne noget særligt i den henseende, for det er jo ligetil, at en læge skal tjene sine patienter; de er forsåvidt hans kunder, så det er der ikke noget at sige til. Desuden er det sådan, at de fleste medicinalvarer dog indeholder lidt andet end vand, der er lidt stimulans og piringsmidler i dem, og når nu en patient synes, at en medicin hjælper og stimulerer på en eller anden måde, så er det ikke så godt for lægen at nægte ham den og sige, at den kan undværes.

Ved dette lovforslag siger man altså, at man ikke vil bebyrde sygekassernes økonomi med den almindelige medicinhungere eller -tørst, hvilket udtryk man nu vil bruge. Man vil uden i og for sig at diskutere, om den slags medicin har mere eller mindre virkning eller betydning, overlade det til den enkelte selv at afgøre, om han vil bruge disse ting som stimulans eller hellere vil bruge andre gængse ting som en ekstra tår kaffe, eller hvad man nu kan bruge i stedet for. Jeg synes, det er rigtigt, at der fra sygekassedirektoratet og ministeriet gives så faste regler som muligt for ydelsen af denne medicinhjælp, og at den kommer til at omfatte både den medicin, som er livsvigtig — den er der ingen uenighed om —, og den slags, der har særlig betydning, og så den medicin, som bestemte lidelser kræver, og som kan blive en stor byrde for vedkommende, der er nødt til at benytte sig af den.

Til slut vil jeg henstille, at man, når disse regler nu skal nærmere udformes, sørger for, at administrationen bliver så enkel som muligt, for man har jo på fornemmelsen, at netop ydelsen af medicinhjælp har forøget sygekassernes administrationsudgifter, idet det giver et meget stort kontorarbejde og kontrolarbejde. Når man tænker på, hvilke beløb der ofres på nye vedtægter og nye bøger, som det også blev nævnt før, når der kommer ændringer i sygekasseloven, hvad der jævnlig gør, og man ved, hvor mange tusinder det drejer sig om ud over landet, så må man passe på, at disse bestemmelser ikke kommer til at medføre